పుత్రవాత్సల్యము!

శ్రీమతి న్యాయపతి మంగమ్మగారు

౧

ఇందిర కిప్పుడు ముప్పది యారవయేడు నడచుచున్నది. ఆమె సంసారసాగరమును సుఖస్వప్నమువలె గడుపుచుండెను. దైవము తనకు వలయు సౌకర్యములన్నియు ప్రసాదించినందులకు, ఆమె కృతజ్ఞతాపూర్వకముగ తన వందనము లాయన కర్పించుచుండెను.

నేడిందిర ఇంటివెనుక వసారాలో కూర్చొని దీర్ఘాలోచన సేయుచుండెను. ఇరువదేండ్లయి శ్రీనివాసరావుగారితో నామె కాపురము సేయుచుండెను. ఈ యిరువదేండ్లును పరస్పర ప్రేమానుబంధములో వారిర్వురు లీనమైరి. శ్రీనివాసరావిప్పుడు డిప్యూటి కలెక్టరయి పెద్దపేరు ప్రతిష్ఠలు బడయఁగల్గెను. తమ యేకపుత్రుడు ప్రతాప్ బియే పరీక్షయందు ప్రథమ తరగతిలో నుత్తీర్ణుడయ్యెను. గవర్నమెంటు అసిస్టెంటు సర్జను రామమోహనరావుగారి కుమార్తె, కమలను ప్రతాపున కిచ్చి వివాహముఁ గావించుటకు ఉత్తర ప్రత్యుత్తరములు జరుగుచుండెను ఇందిర కిక కావలసినదేమి?

ఇట్లామె దీర్ఘాలోచనలో మైమఱచి యుండ, వీధిలో నౌకరి రాము డెవరితోనో, "అమ్మగారు మిమ్ము చూచుట కిష్టపడియెదరో లేదో కనుగొనియెద"నని యనుట ఇందిర చెవిలోపడి, యామె ఉలికిపడి లేచెను

ఇంతలో తన సోదరియగు రుక్మిణి ప్రత్యక్షమయ్యెను. ఇందిర రుక్మిణి నెన్నడును తనయింటికి పిలువనని శపథము చేసియుండెను. అట్టి రుక్మిణి నేడెవరును పిలువనిదే, తనంతటతాను ఇందిర కడకు వచ్చి కూర్చొనియెను.

౨

కొంతవఱకు ఇరువురు నిశ్శబ్దముగ కూర్చొనిరి. తరువాత రుక్మిణి ధైర్యము వహించి ఇట్లనెను.

"అక్కా! నాతో మాటాడవా?"

ఇందిర మండిపడి, "నీ వేయధికారముతో నిచ్చటకు వచ్చితివి? నీరాక మీభావగారికి తెలిసినచో నేమి చేయుదురు?" అనెను.

"ఇందిరా, నేనంత యపవిత్రురాలనా? నారాక వారెందులకు నిరాకరించెదరు? అందులో నివి పండుగ రోజులు గదా?"

"నాకదంతయును తెలియును. పండుగైననేమి మరేమైననేమి? నీరాకకును పండుగకునుగల సంబంధమేమి?"

"పండుగతో నారాకకుఁగల సంబంధమేమా? నీ దయకు పాత్రురాలనగుటయే. మన బాల్యమును స్మరణకు దెచ్చుకొనుము. నేను..."

"నీవు... నేను మఱచితినని తలంచితివి."

"కాదు, కాదు, నన్ను క్షమించితివని తలచితిని."

"క్షమార్పణా? నీవు మాపై మోపిన యపవాదమునకు తిరుగ క్షమార్పణా? నీవొనర్చిన యనాచ కార్యమును సహింపలేక, దూరదేశమున కరిగిన మన యమ్మనుఁగూడ అపవాదముఁ దెచ్చిపెట్టితివే? అది

యుటుండ, కమలను ప్రతాపునకిచ్చి వివాహముం గావించుదమని, రామమోహనరావుగారి నడుగ, 'మీచెల్లెలు రుక్మిణిం గావించిన ఘోరకృత్యమునకు తిరుగ బహుమానము నాకమలను మీప్రతాపునకీ యుటా'యని నిందావాక్యము లాయన బలుకుటయు, నిన్ను క్షమించుటకా?"

ఇందిర ఇక మాటాడలేకపోయెను. క్రోధోద్దీపితచే యామె కండ్లెఱ్ఱబారి యుండెను.

రుక్మిణి యొకింతయు చలింపలేద. ఆమెకిట్టి నిందావాక్యము లాలకించుట యలవాటే. ఆమె యేడ్చుటలేదు; ఆమె కన్నీటి నూయి యెండి పోయెను. మరల నామె దీన స్వరముతో:—

"ఇందిరా, నీవెన్నన్నను సరే. నేనొనర్చిన ఘోర కృత్యముంగూర్చి నేనెన్నోసార్లు తలపోసితిని. తలచి నపుడెల్ల నామనమున నమితమైన యాందోళన కల్గుచుండును. ఒక్కొక్కసారి పిచ్చెత్తుదునేమోయనిం గూడ భయము కల్గుచుండును. ఇంతకు లాభమేమి? నేనొకటి చెప్పెదను, నీవది తెలిసికొనజాలవు. అభిలాషయనునది నీవెన్నడును ఎఱిగి యుండవు; అనుభవించి యుండవు." అనెను.

"ఘోరకృత్యము నందభిలాష! ఔను నేనెన్నడు నది యెఱుగను; అనుభవించనులేదు. ఇందుకుగాను. నావందనము లాదైవమున కర్పించుచున్నాను."

"మనమిర్వురము బాల్యమునుండియు నొకరీతినే పెరిగితిమి. నీకును నాకునుగల భేదమేమన, నీవు రూపవతివి; నేనుగాను; నీవొక ధనవంతుని వివాహమాడి, వాని యాదరమునకు పాత్రురాలైతివి; నేనొక పేదవాని భార్యనై, నామగనిం గోల్పోయితిని. నీవు నీ ప్రతాపునకు మంచి విద్య నొసంగ గల్గితివి. నాతనయునకు, నేను కొద్దిగనే విద్యనీయ గల్గితిని. నీ జీవితములో నీకన్నియు సౌఖ్యములే; నాకెప్పుడును కష్టములే."

3

"సాలున కైదువందల రూప్యములు నీకు ముట్టుచున్నవి గదా? అట్టిచో నీవెట్లు నిరుపేదవగుదువు?"

"అక్కా, సాలున కయిదువందల రూప్యములతో నాతనయునకు విద్యంగఱపి, ఇటు సంసారసాగరము నీదుట సులభసాధ్యమా?"

"చోరకృత్యము మానిన యది సులభసాధ్యమే!"

"దురభిలాష ప్రవేశించనంతవఱకు నదిసాధ్యమే. అక్కా నేచెప్పునది సావకాశముగ వినుము. మూనిరుటి పండుగరోజులలో మల్లాది వారి గృహమున నుంటి. నాతనయుడు వెంకట్రావప్పుడు విశాఖపట్టణములో బ్యాంకిగుమస్తాగా నుండెను. వానికొక స్నేహితుడేర్పడెను. వీరిర్వురును చెడు సావాసములలోంజేరి, జూదము, తాగుడు, ఇట్టి మరేవియో యాలవాటులలోం దగుల్కొని బ్యాంకి సొమ్ము దుర్వ్యయపఱచిరి. బ్యాంకిలో మూడువేల రూప్యములు కొఱతపడెను. ఈ సొమ్ము మఱల సర్దుపాటు చేయుటకు వారమురోజుల వ్యవధియుండ, నాతనయుడు నేనుండు మల్లాదివారి గృహమును చేరెను. నాతో తనుచేసిన దుష్కార్యముంగూర్చిం దెల్పి, ఎట్లయినను నన్నా సొమ్ము జతపరుపమని వేడుకొనెను; లేనియెడల ఆత్మత్యాగముం జేసికొందునని యేడ్చెను. ఒకరూప్యమా! రెండా! మూడువేలు తలచుకొన్న గుండె ఝల్లుమనుచున్నది. మూడువేలరూప్యములు నేనెచ్చటనుండి తెచ్చి నాతనయుని కాపాడుదును? అక్కా, జ్ఞాపకమున్నదా? అప్పుడు సొమ్ముకొఱకు నీకొక తంతివార్త నంపితిని. నీవును దయాళురాలవై రెండువందల రూప్యములు పంపితివి.

అప్పుడది సాయంసమయము. మల్లాదివారింట్లో పెద్దటీపార్టీ జరుగుచుండెను. నాకిటు నాతనయుని ముఖముం జూచిన, ఏఘుడియు కేమి చేసికొనునో యను భీతిం గలుగుచుండెను. నాకప్పుడు జోరున

తలపోటు వచ్చినది. కొంచెము యాస్పిరిన్ (Aspirin) తినుటకు మేడపై నాగదికేగితిని. నాగదిలో (Aspirin) యాస్పిరిన్ కన్పడమి, మఱియొక గదికేగి చూచితిని. అచ్చ టెవ్వరును లేకుండిరి. ఆగదిలో నొక టేబిలుపై నొక విలువఁగల మణిహారముండెను. అది మల్లాది శేషమ్మగారిది. దానివెల యారువేల రూప్యములని యామె నాతో నిదివఱలోఁ జెప్పియుండెను. నాకప్పుడు లెక్కలేనన్ని యాలోచనలు పుట్టెను. దురభిలాష తన యావచ్ఛక్తితో నన్ను పురికొల్పెను. నాకన్ని యాపదలు చేకూరినను, నాతనయుని కాపాడుదును గదా యను తలంపు నామది నంటుకొనెను. అచ్చ టెవ్వరును లేకుండుటఁ జూచి, మణిహారమును చేతధరించి మఱల నాగదిఁ జేరితిని.

నాల్గయిదు రోజులవఱకును మణిహారముకొఱకు శేషమ్మ వెదకికొనలేదు. ఇదియే సమయమని నేను కలకత్తాకేగి, మణిహారమును మూడువేల రూప్యములకు విక్రయించి నాతనయున కాద్రవ్య మొసంగితిని. వాడప్పుడుపోయి తనకే కొఱంతయు కలుగకుండునటుల బ్యాంకిసొమ్ము సర్దుబాటుఁ జేసికొనెను.

వారమురోజు లయిన పిమ్మట, మల్లాదివారి గృహమున చోరులు మణిహారము నపహరించిరను మాట వెలువడెను. నన్నెవ్వరును అనుమానింపరను ధైర్యము నాకుఁ గల్గెను. వెంకట్రావు తను రక్షింపబడెను గదా యని భగవంతుని వేయిమ్రొక్కులు మ్రొక్కి, ఆయన సాయముచే దుష్కార్యముల న్నియు మానివైచెను.

ఇంతలో నపరాధపరిశోధకులు కలత్తాకేగి నేను మణిహారము నమ్మిన వర్తకుని పట్టుకొనిరి. వాని సాయమున నన్నుఁగూడ పట్టుకొనిరి. నన్నయిదు నెలలు ఖైదీగఁజేసివైచిరి. అక్కా మరేమని చెప్పుదును. మల్లాదివారినిఁ జూచుట కిప్పటికిని సిగ్గువేయుచున్నది. నేఁజేసిన దాని కిప్పుడు ఘోరమగు పశ్చాత్తాపముఁ జెందుచున్నాను. ఇందిరా! నీవెన్నడును కష్టమనువ దెఱుఁగవు. గాన, నేఁజెప్పినదేమియు నీ మనమున కెక్కదు."

౪

రుక్మిణి చెప్పినదంతయు ఇందిర వినెను. అప్పుడిందిర, "రుక్మిణీ, నేను, నీవనునంతటి కఠినహృదయురాలినిఁ గాను. నేను కఠినత వహించుటకుఁ గారణము నీవు చేసిన దుష్కార్యమే. నీనుండియేఁ గదా మనయమ్మను దూరదేశమున విడచినది. నీనుండియేఁ గదా ప్రతాపుని వివాహము నిలచినది. నీవు చేసిన దౌర్జన్యము కారణముగ మనవంశమున కంతయుఁ కళంకముఁ గల్గినది. అట్టి నీపై సరళహృదయ యగుచే స్త్రీయైనను జాలి చూపగలదా?"

"పండుగ దినములలో నైనను..."

"రుక్మిణీ, నీమాటలు చాలింపుము. నీవు దొంగిలించినపుడు నీకు పండుగ జ్ఞాపకము రాలేదా?"

౫

మఱల కొంతవఱకు నిశ్శబ్దము.

ఇందిర, తన పెనిమిటి వచ్చువేళ యైనది-రుక్మిణి రాక ఆయనకు తెలిసినచో, తన్ను నిందింతురని, భయపడుచుండెను. ఎటులైనను రుక్మిణిని వెడలుమని చెప్పుట కామె మాటలకొఱకు తడుముకొనుచుండెను. కొనకు, 'రుక్మిణీ' అని మఱల నూరకొనెను.

రుక్మిణి, ఇందిర మనోభావము నూహించి,

"ఇందిరా, నారాక నీకు కష్టముగ నున్నదా?" అని యనెను.

"ఔను".

ఇంతలో శ్రీనివాసరావుగారు వీధి మెట్లెక్కు

చుండిరి. ఆయన, "అమ్మగారేమి చేయుచున్నా"రని రాము నడిగిరి. రాముడు తిరుగ, "అమ్మగారెవరితోనో మాటాడుచున్నారు" అని చెప్పెను.

ఇదంతయు ఇందిర వినుచుండెను. ఏఘడియకు తనపెనిమిటి లోనికి ప్రవేశింతురో యని యామె భయమొందుచుండెను.

ఆమె, "రుక్మిణీ, నీకేమి కావలె"నని రుక్మిణి నడిగెను.

రుక్మిణి, మరేమియును లేదు. వేంకట్రావు బ్యాంకిలో పనిచేయుట కిష్టపడుటలేదు. మేమిద్దర మెచ్చటికైన దూరదేశమున కరుగుటకుఁ జూచుచున్నా"మనెను.

"ఏమ్మట".

"శ్రీనివాసరావుగారి 'టీ' ఎస్టేటు లున్నవిఁ గదా?"

"ఉన్నవేగాని, వాటినిగూర్చి నీవాయన నడిగినచో..."

"నేనడుగలేను. ఇందిరా, నీవొక్కింత శ్రమ పడిన...ఇందిరా, నాపై జాలివహింపవా?"

"అవకాశము లేదు. సాలున కయిదువందల రూప్యములు వచ్చుచున్నవి గదా?"

వచ్చుచున్నవిఁ గాని, అందులో రెండువందల రూప్యములు మల్లాది శేషమ్మగారి కిచ్చుచున్నాను. మణిహారము వెల పూర్తిగ నిచ్చివైచిన పిఱుకు సాలునకు నాకు మూడువందల రూప్యములే ముట్టును."

"ఐనను నీకది చాలును. వెంకట్రా వింకను బ్యాంకిలో పనిచేయుచున్నాడుఁ గదా! వానిని దానిలోనే పనిచేయనిమ్ము."

"మే మీదేశము వీడుట కెంత యుత్సాహపడు చున్నామో, నీకు తెలిసినచో..."

"అట్లైన, నీవే ఆయన నడుగుము. మమ్మాటికి నే నడుగను."

"రుక్మిణి మరి నోరెత్తలేదు. ఇందిరా ఇక శెలవు. నీకు శ్రమ నిచ్చినందులకు క్షమింపు"మని యామె యావలకేగెను.

౬

సోదరి వెడలినంతనే ఇందిర కొక విధమైన హాయిఁగల్గెను. ఆమె కూర్చొనిన స్థలమును వీడి కావిడిలోని కేగెను. ఆమె సోదరివచ్చుట, ఆమెతో సంభాషించుట, ఇదంతయు యామె కొక స్వప్నము వలె తోచెను.

ఇంతలో ప్రతాప్ పెచ్చటినుండియో ఇందిర యుండు గదిచేరి, తలుపులన్నియు బంధించి తల్లి ముఖము చూచుచుండెను. అతడి ముఖము ఒక వెఱ్ఱి వానివలె కన్పట్టుచుండెను.

ఇందిర, 'ప్రతాప్' అని పిలచెను.

జబాబు లేదు. అతని యవయవములన్నియు వణకు చుండెను. నోటినుండి మాట వెలువడుట లేదు.

ఇందిర భయకంపితముగ, "ప్రతాప్, ఇదియేమి? నిన్నెవరేమి యనిరి? త్వరగ చెప్పు"మని గట్టిగ యనెను.

ప్రతాపు వణకుచు, "రమేష్! ద్రోవమా, రమేష్," అని మెల్లిగ ననెను.

ఇంది రప్పుడు "రమేషనుచుంటివేమి? రమేషున కేమి జరిగెను?" అని యడిగెను.

ప్రతాపిక నిలువజాలక ప్రక్కనున్న కుర్చీలో చతికిలఁబడి, ముఖమును చేతులతో కప్పుకొని,

"నేను రమేషును చంపితిని" యనెను.

ఇందిర తనతనయుడు చెప్పినది నమ్మకపోయినను,

"ఏమంటివి? రమేషుని చంపితివా? తండ్రీ! చెప్పుము. జరిగినదంతయు శుభ్రముగఁ జెప్పుము" అనెను.

ఆమె బంధించిన కవాటములన్నియు తెఱచి, పైనెవ్వరును లేకుండుట చూచి, మఱల కవాటములు బంధించెను. పిమ్మట ప్రతాపుప్రక్కనే మరియొక కుర్చీలో కూర్చొని ప్రతాపును ప్రశ్నలపై ప్రశ్నలువేయ దొడంగెను.

"ప్రతాప్, రమేష్‌తో నీవు దెబ్బలాడితివా?"

"ఆఁ"

"ఎచ్చట?"

"నేను కాఫీత్రాగిన తరువాత, రమేష్ దగ్గఱకు వెళ్లితిని. అతడు నాతో నేకాంతముగ చెప్పుట కేదో యున్నదని యనెను. అది కమలను గూర్చియే. కమల నాతడు ప్రేమించెనట. ఆమె యంగీకరించినదట! ఇంతలో నేనుఁ జొరబడితినట. ఇది వినగానే, నాకు వానిపై పట్టరాని కోపము వచ్చినది."

"నీ వప్పుడేమి చేసితివి?"

"నేనా కోపమున వాని శిరముపై నొక బలమైన గ్రుద్దు గ్రుద్దితిని, ఆ గ్రుద్దుతో వాడు నేలఁ గూలెను."

"వానికి పెద్దగాయము లేమైనను తగిలినవా?"

"మొదట వానిని తిరిగి చూచుటకుఁ గూడ నా కసహ్యముగ నుండెను. కాని, కొంతసేపైన తరువాత నా గదియంతయు నిశ్శబ్దమైపోయెను. నే నప్పుడు రమేషునిఁ జూచితిని. వాడొక శవమువలె కాన్పించెను. వాని నోటినుండి రక్తము ప్రవహించుచుండెను. నేను వానిని పిలచితిని; వాడు పలుకుటలేదు. నేనప్పుడు వానిదగ్గఱ కూర్చొని నా చేతి రుమాలుతో వాని నెత్తురు తుడచివైచితిని. కొంచెము జలము తెచ్చి వాని ముఖముపై చల్లితిని. వాని శరీరము తాకిచూడ నది మంచువలె చల్లగనుండెను. వాడప్పుడు చనిపోయెనని నాకర్థమయ్యెను. నాయంతరంగము నన్ను, "రమేష్ ప్రాణములు విడచెను, నీ వాతని చంపితివి." అనునట్లు తోచెను. నా తమ్మునివంటి వానిని చంపివైచితినిఁగదా యను తలంపుతో నేను కడు భీతిల్లితిని. నేనొక పిరికివానివలె నాక్షణముననే యా గృహమువీడి యీవల కేతెంచి, మన గృహమును చేరితిని."

"ప్రతాప్! వినుము రమేషు ప్రాణములను విడచెనని నీవు నిశ్చయముగ చెప్పగలవా? అతడు క్రిందపడుటవలనను, దెబ్బతగిలి మూర్ఛనొంది యుండునేమో?"

"అమ్మా, నీ వాతనిఁ జూచియుండిన......హా దైవమా! నేనే యాతనిఁజంపిన క్రూర రాక్షసుడ."

"శాంతింపుము, ప్రతాప్! నన్నొకింత యాలోచింపనిమ్ము. నీ వప్పు డెవరినైన పిలచితివా?"

"నేనెవ్వరిని పిలచుటలేదు. దానికిని నేనొక పిరికినైతిని. కాని, అప్పు డచ్చటెవ్వరును లేకుండిరి."

"నీ వది నిశ్చయముగఁ జెప్పగలవా?"

"నిశ్చయముగ అచ్చటెవ్వరును లేదని నిరాఘాటముగా చెప్పగలను. అందులో రమేష్‌గృహ మీ యూరిలో నొక మూలనున్నది."

"పోనిమ్ము, రమేష్‌తో కలసి నీవు వానింటికి వెళ్లుట యెవరైనఁ జూచితిరా?"

"మ మ్మెవరునుఁ జూచి యుండలేదు."

"వానితో వెళ్లెదవని నీ వెవరితోనైనఁ జెప్పి యుంటివా?"

"లేదు."

ఇందిర మనమున లెక్కలేనన్ని యాలోచనలు ప్రబలెను. ఆమె కేమి చేయుటకును తోచుటలేదు. కడకు, మన మేమియు నెఱుగనటు లూరొక్కనిన మన కే హానియుం గలుగ"దని యనుకొనెను.

"ప్రతాప్, అయిన దేదో యయినది. జరిగిన దానికై విచారించిన లాభములేదు. ఇప్పుడు మనం గూర్చి, అనగా—నీవు—నేను—మీతండ్రి గూర్చి యాలోచింపవలయును."

"ఔను"

"నేను చెప్పినట్లు చేయుము. మన మిద్దర మిప్పుడు చేయున దేమన, యీ విషయము మన యిర్వురి లోనే కడురహస్యముగ నుంచవలెను. ఇతరుల కొకింతయును తెలియనీయంగూడదు."

ప్రతాప్ తలనూపెను.

"ప్రతాప్యం దొకింతయును దోషములేదు. కమలనుగూర్చి రమేషేదియో యన, ప్రతాపది సహింపలేక యాతని తన్నెను. ఇంత మాత్రమున రమేష్ ప్రాణములు విడచిన, ప్రతాప్ యందేమి దోషమున్నది." అని ఇందిర తలపోయుచుండెను. ప్రతాపప్పుడు ధైర్యమువహించి, తనజేబులోనున్న రక్త చిహ్నితమైన జేబు రుమాలును తీసి కాల్చి వైచెను.

౭

రమేషు శ్రీనివాసరావుగారి సోదరి పుత్రుడు. నేడు భోగిపండుగ. రమేషు పండుగరోజులలో శ్రీనివాసరావుగారింటికి భోజనమునకు వచ్చుచుండెను. రాత్రి ఝాముప్రొద్దెక్కినది. ఇంకను రమేషు గృహముచేరుటలేదు. అత డెచ్చటికో పొరుగూరు పోయి యుండునని శ్రీనివాసరావు తలచి ప్రతాపుతో భోజనమున కేగిరి.

ఆ మరునాడు ప్రాతఃకాలమున శ్రీనివాసరా వెచ్చటికో వెడలిరి. వీధిలో టెలిఫోను గంట వాగుచుండెను. నౌకరి రాముడు టెలిఫోను కడకేగి "ఎవరది" అని యనెను.

"నేను డాక్టరు రంగనాథం."

"డాక్టరుగారా? బాబూ ఏమి కలవు?"

"మీ రమేషునకు గట్టి గాయము తగిలినది. ఆతడు వానింటిమేడపై పడియుండెను. వాడు నేలం గూలిన వెంటనే నౌకరివాడువచ్చి నన్ను పిలచుటచే, నేను వచ్చితిని. గాయమునకు తగు చికిత్సచేసితిని, అమ్మగార్ని మరేమియు బెంగపెట్టుకొన వద్దనిం జెప్పుము."

"చిత్తం బాబూ."

ఇదంతయు ఇందిర వినుచుండెను. ఆమె కప్పుడు మనశ్శాంతి కుదిరినది. ఈవార్త యామె ప్రతాపునకు తెలియంజేసెను. ప్రతాపు, "మనల నెంతభయ భ్రాంతులను జేసితివై చెనమ్మా!" యని సంతసమున యనెను.

౮

ఇందిరకిప్పుడు ఆకర్షణ, అభిలాష, అను పదముల యర్థము తెలిసినది. రుక్మిణి తన తనయుని కొఱ కన్ని యాపదలకైనను జడియక మణిహారమును దొంగిలించినది. ఇక ఇందిరో! తన ముద్దుల ప్రతాప్ కొఱకు రమేషుని ప్రాణములనుగూడ లెక్కగొనక, తన తనయుడు చేసిన ఘోర కృత్యమును కప్పిపుచ్చ చూచినది. ఇదియే యాశంజూపు యాకర్షణ ప్రభావము.

ఇందిర కుర్చీపై టేబిలు ప్రక్కను కూర్చొని యుండెను. ఆమె యొక కాగితమును తీసి రుక్మిణి కీవిధమున వ్రాసెను.

ప్రియసోదరీ,

మొన్న నీతో కఠురోక్తులగు వాక్యము లాడినందులకు క్షమింపుము. నీవును వెంకట్రావును కలసి వచ్చి పండుగదినములు మా యింట గడిపి నన్నానందింపం జేయంగోరుచున్నాను. నీ తనయుడు వెంకట్రావునుంగూర్చి మీ బావగారితో మాటాడుదము.

ఇట్లు నీ ప్రియసోదరి.
ఇందిర.